

[Rager.]

Regning, og de vil saaledes ikke senere kunne paaberaabes over for os. Der er ingen Veksler accepteret, og saadanne vil heller ikke blive indfriet.

Valdemar Thomsen: Det finansielle Udbytte af de Indtægtslove, der her behandles, udgør vel mindst 70 Mill. Kr., der er dem, der mener nærmere 80 Mill. Kr., altsaa ikke noget helt ringe Beløb. Naturligvis er der ikke noget at sige til, at Statens løbende Udgifter dækkes af løbende Indtægter. Derimod kan der nok være noget at sige til den Maade, som Indtægterne er skaffet paa. Den indirekte Beskatning, som der her er Tale om, synes vi ikke om, og derfor vil vi forbeholde os at stille Ændringsforslag til anden Behandling. Vi er absolutte Modstandere af Fordyrelser af almindelige Forbrugsartikler gennem Toldskatter, navnlig naar, som Tilfældet er, visse Virksomheder derigennem faar tildelt en Monopolstilling, som er til uhyre Skade for Forbrugerne. Vi har ikke noget imod Luksus-skatter, men i Almindelighed vil vi altsaa foretrække de direkte Skatter, som efter vor Mening er bedre end den indirekte Vej. Det ser ikke godt ud efter min Mening, at Industrien, der har Fordel af meget af det, der her er Tale om, er oppe paa en Forrentningsprocent paa omkring ved 15, samtidig med at de, som skal betale — og dér er der navnlig Grund til at fremhæve Landbruget —, kun opnaaede en Forrentningsprocent i Fjor paa 2,3.

Angaaende Benzinafgifterne da maa vi som tidligere holde for, at disse Afgifter bliver overført til Kommunerne til Afholdelse af almindelige Vejudgifter. For Sognekommunerne er det i mange Tilfælde næsten en Umulighed at skaffe Dækning for de urimelig store Udgifter, som Lovgivningsmagten læsser paa dem. Mange Kommuner har jo som bekendt været ved at køre helt fast, og jeg er bange for, at et stigende Antal Sognekommuner vil komme i økonomiske Vanskeligheder i den nærmeste Fremtid, hvis ikke der snart vises Ræson fra Regering og Rigsdag. Kravet om, at Benzinafgifterne benyttes til Vedligeholdelse af Vejene, er saa rimeligt og saa retfærdigt, at det ikke fortsat lader sig afvise.

Gregersen: Det ærede Medlem Hr. Rager begyndte for 2 Aar siden, da vi behandlede det samme Forslag og dets Forlængelse, med den Bemærkning, at det desværre var en gammel Kending. Men det er altsaa alligevel en Kending, kan man skønne,

som det ærede Medlem ikke ønsker at miste Forbindelsen med, og vi andre kan altsaa heller ikke blive fri for at blive præsenteret for det, synes jeg, i demokratiske Øjne uappetitlige Lovforslag. Socialdemokratiet og delvis ogsaa de Radikale har jo vundet deres Styrke ved at bekæmpe Fattigmandsskatterne, Skatterne paa personlige Livsfor nødenheder, og man kan ikke forstaa, at nu, da de har faaet Magten, skal vi præsenteres for dem endnu en Gang. Sidste Gang, da vi gjorde opmærksom paa disse Skatters virkelige Indhold, svarede Ordføreren for det socialdemokratiske Parti, det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, at der var ingen Grund til at bebrejde Regeringen noget, der var ingen Grund til at bebrejde den, at den indførte saa mange indirekte Skatter, thi det eneste, der kunde være Grund til at bebrejde Regeringspartierne, var, at de ikke var i Stand til at overbevise de Konservative om, at vi skulde have et andet Forhold mellem de direkte og de indirekte Skatter.

Ja, det var dengang, da kunde man skyde sig ind under, at man skulde overbevise andre, inden man kunde gennemføre det, man selv ansaa for at være rigtigt, men i Dag maa vi have en anden Forklaring. Nu kan de jo selv, de har Magten, og der er ingen Hindringer, de behøver ikke at gaa den trænge Vej at overbevise andre om, at de indirekte Skatter er bundretfærdige over for Smaafolk. Ingen kan hindre, at det Krav nu gennemføres, som Sigvald Olsen paa Socialdemokratiets Vegne stillede ved Behandlingen af Vilhelm Lassens Toldlovsforslag, at Kaffeskatterne, som dengang udgjorde 1 Mill. Kr., skulde ikke nedsættes, saadan som Vilhelm Lassen foreslog det, men skulde ganske fjernes. Dengang kunde Socialdemokratiet kun sige, hvad der var rigtigt, det havde ingen Magt til at gennemføre det; men man havde Lov til at vente, at naar Partiet kom til Magten, vilde det gennemføre det. Det gjorde, hvad vi ogsaa gør i Dag, viste, hvor forkasteligt det er at opretholde Skatter, der vender den tunge Ende nedad og rammer en Familieforsørger i Forhold til, hvor stor Familien er, som han skal forsørge. Man sagde ogsaa meget rigtigt dengang, at den Slags Skatter ikke alene gjorde det ubehageligt at være fattig, men ogsaa gjorde det dyrt. Nu er den samme Afgift, som Sigvald Olsen talte imod, Afgiften paa Kaffe, ikke længere 1 Mill. Kr. om Aaret, men den er 20 Mill. Kr. om Aaret, og nu foreslaar en demokratisk Regering, som har Magten i begge Ting, at denne Skat paa 20 Mill. Kr. skal vedtages igen for en Periode af halvandet Aar. Er